

Det kongelige danske geografiske Selskab.

Selskabets Protektor er **Hs. Majestæt Kongen,**
og dets Præsident er **Hs. kgl. Højhed Kronprinsen.**

Selskabets Bestyrelse bestaar af:

Trap, Gehejmekonferentsraad, Kabinetssekretær, 1ste Vicepræsident.
G. F. W. Wrisberg, Viceadmiral, 2den Vicepræsident.
Ed. Erslev, Professor, Sekretær.
Hoffmeyer, Kaptajn, Bestyrer af det meteorologiske Institut.
Hoskiær, Oberst i Ingeniørkorpset.
Le Maire, Oberstløjtnant og Chef for den topografiske Opmaaling.
O. Irminger, Kaptajn i Flaaden.
Valdemar Schmidt, Dr. fil., Professor.
Thrige, Professor.

Selskabets Raad bestaar af:

Brasch, forhenv. Kollaborator.
Bille Brahe, Kammerherre, Stiftamtmand.
Brynulfsson, Docent ved Universitetet.
Emil Elberling, Bibliothekar.
Jacob Erslev, Kand. theol., Boghandler.
Falbe-Hansen, Professor ved Universitetet.
C. A. Garde, Kaptajn i Flaaden.
Johnstrup, Professor ved Universitetet.
Krabbe, Byfoged i Grenaa.
Lorenzen, Oberst.
Emil Madsen, Oberst i Artilleriet; Raadets Viceformand.
C. L. Madsen, Overkrigskommissær, Direktør for Telefonselskabet.

Selskabets livsvarige Medlemmer ere:

Holstein, Lensgreve, Holsteinborg.
Pontoppidan, Generalkonsul, Hamburg.
Erslev, Professor.
Hoskiær, Oberst i Ingeniørkorpset.

P. Müller, Dr. fil., Hofjægermester, Overførster.
Nieuwenhuis, Kaptajn i Artilleriet.
Normann, Kaptajn i Flaaden.
Oldenburg, Kaptajn i Flaaden.
Plenge, Pastor.
Ravn, Marineminister.
Rink, Dr. fil., Justitsraad.
Rosenstand, Etatsraad, Expeditionssekretær.
H. P. Rothe, Kommandør, Direktør for Søkaartarkivet.
T. Rothe, kongelig Slotsgartner.
H. Scharling, Dr. theol., Professor ved Universitetet.
Schroll, Oberst i Generalstaben.
Schütte, Kammerherre, til Bygholm.
Steinhauer, Justitsraad, Inspektør ved det etnografiske Museum.
G. E. Tuxen, Kommandør, Navigationsdirektør.
Ussing, Dr. fil., Professor ved Universitetet; Raadets Formand.
J. J. Wroblewsky, Læge.

Selskabets Æresmedlemmer ere:

H. Mohn, Professor, Chef for det meteorologiske Institut i Kristiania.
A. E. Nordenskiöld, Friherre, Professor i Stockholm.
L. Palander af Vega, Kaptajn i den svenske Flaade.

Selskabets korresponderende Medlemmer ere:

Fr. A. de Roepstorff, Embedsmand ved Straffekolonien paa Andamanerne.
A. de Richelieu, Marinekaptajn hos Kongen af Siam.
J. Henningsen, Telegrafbestyrer i Amoj.
Cl. Odhner, Professor ved Universitetet i Lund.

Vald. Schmidt, Professor.
Frantz Adolph, Grosserer.
Fr. Tutein, Godsejer, Hørsholm.
Hoffmeyer, Kaptajn, Bestyrer af meteorol. Institut.

Irminger, Viceadmiral.
 F. C. Bruun, Legationsraad.
 Hennings, Kand. polit., Direktør.
 Schütte, Kammerherre, til Bygholm
 Sporon, Kammerjunker og Jagtjunker, Skovrider, Stendal-
 gaard.
 Schoustrup, Kommandør.
 Ruben, portugisisk Generalkonsul.
 P. Lindegaard, Fabrikant.
 Lindegaard, Frue.
 Neijendam, Grosserer.
 Isberg, Grosserer.
 Schulm Zeuthen, Greve, Tølløse.
 Rafn, D., Frøken.
 Rafn, Christiane, Frøken.
 Rafn, H., Frøken.
 Rafn, Caroline, Frøken.
 Rafn, H., Adjunkt i Roskilde.
 Hs. Højhed Johan, Prins til Slesvig-Holsten-Sønderborg-
 Glücksborg.
 U. A. Holstein, Greve.
 Johanne Bartholin, Stiftsdame, Holsteinborg.

E. Neergaard, Enkefrue.
 V. Holstein, Komtesse, Sofieløj.
 Holmblad, Etatsraad.
 C. H. v. Grevenkop-Castenskiold, Kammerj., Frederikslund.
 Vahl, Provst, Karrebæk.
 Fugl, Proprietær.
 Reusch, Assistent ved det geologiske Museum i Kristiania.
 Sommer, Fabrikant, Buenos Aires.
 A. de Richelieu, Marinekaptajn hos Kongen af Siam.
 Christiansen, Kaptajn i Siam.
 Rothe, kgl. Slotsgartner.
 Madsen, C. L., Overkrigskommissær.
 Lüttichau, Kammerherre, Tjele.
 Bille, Kammerherre, Dr. juris, London.
 Hs. Højhed Wilhelm, Prins af Slesvig-Holsten-Sønderborg-
 Glücksborg.
 Madsen, H. P., Apoteker.
 Nielsen, Generalkonsul, Rio Janeiro.
 Dickson, O., Dr. phil., Grosserer, Göteborg.
 Unna, dansk Konsul paa Sandwichsøerne.
 A. Gamél, Grosserer.

Selskabet tæller i alt 874 Medlemmer, hvoraf 48 ere livsvarige og 826 ere ordinære Medlemmer; af de sidste ere 217 Damer og 136 bo uden for Kjøbenhavn.

Selskabets *Kasserer* (og tillige dets Hovedkommissionær) er Dhrr. Boghandlere *P. Hauberg & Comp.*, og dets *Revisorer* ere *H. Werliin*, Fuldmægtig i Finansministeriet, og *Frølund*, Assistent i Finansministeriet.

I det tredje Møde for Vinteren 1882—83 meddelte Dr. med. *E. Pontoppidan* Bidrag til Karakteristik af flere Menneskeracer, og dernæst gav Kapt. *O. Irminger* en Fremstilling af Stanleys og de Brazzas seneste Foretagender.

I det fjerde Møde meddelte Prof. *Ussing* nogle Rejseminder fra Lilleasien og dernæst gav Prof. *Erslev* en Del nye Bidrag til Jyllands Geografi.

I det femte Møde, der hædredes med Dr. fil. *Oscar Dicksons* Nærværelse, holdt Selskabets Sekretær følgende Tale:

„Naar man sysler med den geografiske Videnskabs Historie, er der ét Punkt, som man stadig kommer tilbage til, nemlig „Opdagelsernes Tidsalder“ eller det Afsnit af Historien, der glimrer med Navne som Vasco da Gama, Magalhaens og fremfor alt den store Columbus. De færreste tænke dog paa, at ogsaa vi leve i en geografisk „Opdagelsernes Tidsalder“; men naar man følger med det, som meddeles i de mange geografiske Tidsskrifter, bliver dette aldeles iøjnefaldende. Lader os et Øjeblik dvæle ved, hvorledes Kundskaben til vor Jordkugle er udviklet i den sidste Menneskealder: Det indre af *Avstrallandet*, ikke meget mindre end vor egen Verdensdel, er bleven gennemrejst; i *Asien* er det himmelske

Rige med dets 400 Mill. Mennesker blevet lukket op for de fremmede, i Mellemasien have de russiske Vaaben aabnet fri Adgang, og i Arabien har man set, at den tidligere Opfattelse af dette Land ikke svarer til Virkeligheden; i *Afrika* har man løst den 2000aarige Gaade om Nilens Kilder, Sahara, Egnene ved Kongo, Sambese og Sydafrika ere blevne nøjagtigere kjendte; i *Amerika* er den vestlige Halvdel af Fristaterne, der hidtil næsten var ukjendt, bleven undersøgt; i *Nordpolaregnene* har man gennemrejst Nordvestpassagen, vesten om Grønland har man naaet højere op mod Nordpolen end nogen Sinde før, man har fundet Franz Josephs Land, og man har gennemsejlet Nordøstpassagen. Naar man under ét overskuer al denne Mængde, har man Ret til at udbrøde med Peter Martin af Anghiera i et af hans Breve kort efter den columbiske Opdagelse: „Hver Dag bringer os nye Vidundere om hin nye Verden“. Hver Dag bringer ogsaa os nye Vidundere, og det fra hele Verden og fra mange Egne, der, for at bruge *Alex. v. Humboldts* heldige Udtryk om Amerika, hidtil have været os ligesaa ukjendte som den „fra os bortvendte Del af Maanen.“

Vi vare saa lykkelige at hilse Nordøstpassagens Opdagere paa deres Hjemrejse, og der er vist mange af de tilstedeværende, som ikke have glemt hin Aften, da de vare midt iblandt os. Men vi følte den Gang dog et

stort Savn, thi Oscar Dickson, den Mand, hvis Navn frem for nogen andens er knyttet til Nordenskiöld's, var ikke med; endelig er han kommet, og det er derfor i sin Orden, at vi her i dette Selskab bringe ham vor Hylding. Det smukke Hverv er tilfaldet mig at skulle antyde for Selskabets Medlemmer, hvad han har virket for den geografiske Videnskabs Fremme; men det er ikke nødvendigt at dvæle længe derved, thi det, som her skal fremføres, er kun et Tilleg til hin Aften.

I Førstningen af dette Hundrebaar indvandrede til Göteborg to Brødre af en Slægt fra Skotland, og de dannede der det omfattende Handelsfirma Dickson & Comp.; det var *Robert* og *James Dickson*. Ligesom de udviklede en storartet Handelsvirksomhed, saaledes udviste de en storartet Velgjærenhed, og de have overført den gamle Sætning „Adel forpligter“ paa et andet Omraade; thi ogsaa „Rigdom forpligter“ saa vel som Aandsevne. Den, i hvis Lod det er faldet at faa store Rigdomme, skylder ogsaa Menneskeheden og sit Land at give Tiende deraf; i gamle Dage var det Kirken, hvem Tienden tilfaldt, men den trænger ikke mere dertil. I vore Dage er det den nødlidende Stand, hvortil Hjælpen bør gives, den unge, fremadstræbende Mand eller Kvinde, der har Lyst eller Evne til at udrette noget, men fattes Midlerne dertil, fremdeles videnskabelige eller kunstneriske Foretagender o. s. v. Rundt omkring i deres nye Hjemland have de ældre Brødre Dickson efterladt sig Minder nok om, at deres Hjærte og Pung var aaben for andre: Masser af trængende Mennesker ere blevne hjulpe af dem; Arbejdsboligerne i Göteborg, de to svenske Universiteter og mange andre Institutioner bære Vidne derom. — James Dickson's to Sønner ere gaaede i Familiens Fodspor. Den ældste af dem, *James J. Dickson*, har givet meget store Summer til alle Slags almennyttige Foretagender, til Staden Göteborgs Sygehus, til Stadens Skoler for Smaabørn, til Elementarlæroverket for Pigebørn o. s. v., og han fortjener med Rette det Navn, hvormed han er bleven hædret, „Menneskevennen“. Den yngre Broder, *Oscar Dickson*, der glæder os med sin Nærværelse her i Aften, har ogsaa udgivet overordentlig meget paa mange Omraader: men her skal kun særlig omtales det, der ligger os nærmest, Videnskaben, hvorpaa han har ofret saa meget, at han med Rette er bleven kaldet med det skjøne Navn „Mæcenaten“.

Vi vide jo alle, at medens Sverige i sin Stortid forbavsede hele Verden med sine heltmodige Kampe, har man for længe siden i vort Broderland indset, at det ikke er ad denne Vej, at et Folk bliver lykkeligt. I over et halvt Hundrebaar har Sverige nydt Fredens Velsignelser, og trods det ugunstige Vejrlag og den fattige Jordbund

naar Folket, det arbejdsomme, aldrig trættede Folk, mere og mere hen imod det Velvære, der maa ønskes for alle. Og samtidig med dette ser man, at der i dette Land, Linnés og Berzelius's Hjemstavn, med umaadelig Iver arbejdes paa Videnskabens og Kunstens Fremme; Kranse, der vindes paa denne Maade, burde regnes som skjønnere end de, der vindes i Krigens Idrætter, hvor blændende disse sidste end ere. Enhver, der har set nogen af de i vore Dage saa almindelige internationale Udstillinger, vil ikke have kunnet undlade at beundre Sveriges Optræden dér, og dette Land, der kun har dobbelt saa mange Mennesker som vort og langt fra er saa rigt som Danmark, glimrer aldrig ved sin Fraværelse, men møder fuldt udrustet; man føler til Fulde paa hin Side Sundet, at det er godt for en ringe Stat, naar man ellers i Verden faar at vide, at den er til, og at den har en egen Kultur, som ikke bør tilintetgjøres.

Naar man paa de to sidste geografiske Udstillinger og dertil hørende Kongresser, i Paris og Venezia, talte med Udlændinger om Geografien her i Norden, var der to Stormænd paa vor Videnskabs Omraade i vore Dage, hvis Navne vare paa alles Læber, Nordenskiöld's og Oscar Dickson's: den ene, som staar paa Videnskabens Topunkt, udkaster Planen og foretager Rejsen, den anden, som med sit kloge Blik gennemgaar den snilrige Plan og viser, hvorledes den eller den Vanskelighed skal overvindes, den og den Fare undgaas, og som saa giver Midlerne til Udførelsen, hvis det er nødvendigt. De to Mænd staa hjælpende ved hinandens Side, og derfor er det intet Under, at Expedition kan udgaa efter Expedition. Nordenskiöld har i Oscar Dickson fundet den rette Mand til at rydde Vanskeligheder af Vejen, og saa have de de begge i Kong *Oscar den anden* fundet den, som sætter Stempleet paa deres Foretagender.

Det ligger i Sagens Natur, at man i Sverige særlig maa have den geografiske Interesse henvendt paa arktiske Foretagender, og vi vide jo alle, at *Lovén* var den, der henledede sine Landsmænds Opmærksomhed paa Spitzbergen, i det han 1837 gjorde en Rejse til denne Øflod; en Snes Aar efter drog *O. Torell* dertil og atter 1861, og denne sidste Gang var han ledsaget af *Nordenskiöld*. Siden den Tid har Sverige afsendt det ene Togt efter det andet til de arktiske Egne, og Oscar Dickson har ydet sin værdifulde Hjælp til den allerstørste Del af dem.

For at man kan se dette i sin hele Udstrækning være det mig tilladt at meddele en aldeles paalidelig Liste over de arktiske Expeditioner, til hvis Udførelse Oscar Dickson har givet Midler:

1) Expeditionen 1868 til Spitzbergen bekostedes for største Delen af ham.

2) Expeditionen 1870 til Grønland bekostedes helt og holdent af ham.

3) Expeditionen 1872—73 med Vinterophold paa Spitzbergen og med den Plan, som mislykkedes, at gaa til Nordpolen, bekostedes næsten helt og holdent af ham, og han dækkede tillige det store Underskud ved Expeditionens Tilbagekomst.

4) Expeditionen 1875 til Jenisejs Munding bekostedes helt og holdent af ham, og han var tillige Ophavsmanden dertil, i det han sagde til Nordenskiöld: „Expeditionen 1872—73 er jo til Dels ikke lykkedes; vi skulle da vel ikke slutte med noget mislykket?“

5) Expeditionen 1876 til Jenisejs Munding, baade til Sø og til Land, bekostedes til Dels af ham.

6) Expeditionen med „Vega“ 1878—1880 bekostedes for en Tredjedels Vedkommende af ham, og

7) Expeditionen til Grønland 1883 bekostes helt og holdent af ham.

Fremdeles har han mere eller mindre bidraget til en hel Del andre Rejser og videnskabelige Foretagender; men derom er det vanskeligt at faa noget sikkert Overblik. Det er naturligvis ikke nødvendigt at dvæle længere ved denne storartede Virksomhed, thi „Tallene tale“; men man udbrøder uvilkaarlig: „Held det Land, der har fostret en saadan Søn.“

Naar man nu vil spørge om, hvorledes Oscar Dickson er kommet ind paa denne Vej, ligger Svaret helt nær. En Svensker, hvis Hjærte slaar varmt for Fædrelandet, og som mange Gange har støttet fædrelandske Foretagender, maa med Glæde se paa de smukke Resultater, som opnaaes ved disse Togter imod Nord, og man kan derfor let indse, at han med Kjærlighed og Stolthed følger dem. For Oscar Dickson ere disse Foretagender blevne en Livsopgave, og man kan gjerne sige, at han omfatter dem med Lidenskab. Som Vidnesbyrd være det mig tilladt at fremsføre en personlig Erfaring. De mange Gange, jeg har truffet sammen med ham, har vor Samtale, hvilket Udgangspunktet end var, altid endt med ét — og min har Skylden ikke været — nemlig de arktiske Foretagender og Nordenskiöld. Hvor stor hans Kjærlighed er til disse Foretagender, have vi ogsaa her i Landet haft et skjønt Vidnesbyrd for; thi da der stillede sig Vanskeligheder i Vejen for, at „Dijmphna-Expeditionen“ kunde komme af Sted, telegraferede Oscar Dickson jo herved, at han stillede 20,000 Kroner til denne Expeditions Raadighed. For ham staa Videnskabens Fremme og Fædrelandets Hæder som det første, og han har nu i Nordenskiöld funden en Mand, der har alle Egenskaber til paa et enkelt Omraade at naa disse Øjemed; han støtter ham ogsaa af al

Magt, baade ved sin kloge, velberegne Tale, der ret er et Udtryk for hans store Intelligens, og ved de Midler, der staa til hans Raadighed. Der er ikke mange store Mænd i Verden til at løse store Opgaver, og det er smukt, naar en fremragende Mand, der træffer en anden, hvis Storhed han fatter, da siger til sig selv: „Nu vil jeg gjøre alt, hvad jeg kan, for at hjælpe ham til at naa det herlige Maal, han stiller sig“; saaledes er Forholdet med Oscar Dickson og Nordenskiöld. En og anden af de tilstedeværende vil maaske endnu mindes de Ord, der gik igjennem Talen ved Nordenskiöldsfesten her i Selskabet: „Der er mangen Sag, hvorom alle andre have sagt, at det er umuligt at udføre den, Nordenskiöld har derimod sagt, at det er muligt, og saa — *har han udført den.*“ Det var Oscar Dickson, der ved det vigtige Møde paa Stockholms Slot med Polarfarerne, hvor Planen til Nordøstpassagens Gjennemsejling blev vedtaget, fremsførte disse træffende Ord, der fik saa stor Betydning for Togtet. Oscar Dickson har Troen paa Nordenskiöld, og han viser denne sin Tro i sin Gjærning.

Denne Redebonhed til at støtte de arktiske Foretagender er tillige knyttet sammen med et andet, som findes hos Oscar Dickson, nemlig hans Beskedenhed. Mange, mange Gange har han hjulpet, uden at det i lange Tider er kommet offentlig frem, og det være mig i denne Anledning tilladt at nævne et Exempel, som tilfældig er kommet til min Kundskab. For en Del Aar siden rejste den dygtige svenske Botaniker, *Sven Berggren*, paa Ny Zeeland, og han skrev da et Brev hjem til „Aftonbladet“, hvori der stod, at han nu maatte rejse tilbage, da hans Pengemidler vare slupne op. Dagen efter modtog „Aftonbladet“ en stor Sum Penge til Berggren og med den Tilføjelse, at Giverens Navn ikke maatte nævnes; det var Oscar Dickson, som stillede disse Penge til Videnskabsmandens Raadighed, og først Aaringer efter har man faaet Giverens Navn at vide. Det vilde ikke være vanskeligt at nævne mange andre Exempler paa en saadan Fremfærd fra Oscar Dicksons Side; thi hans venstre Haand véd mangan Gang ikke, hvad den højre giver bort.

Under saadanne Omstændigheder er det let at indse, at Svenskerne med Beundring se op til denne Mand; han er sin Konges Ven, overalt hvor han kommer hen i Sverige, betragter man ham med Højagtelse, og overalt i Udlandet, hvor der er Sans for geografiske Studier, regnes han for en Hæder for sit Folk. Og det er derfor intet Under, at ogsaa vi efter ringe Evne søge at hædre ham; vi have jo ikke glemt *vor høje Presidents* Ord ved Nordenskiöldsfesten: „Vore Hjærter fyldes med Stolthed over, at det er *vore nordiske Brødre*, som have løst den store Opgave, Nordøstpassagens Gjennemsejling, der hidtil ikke

er lykkedes for nogen anden Nation!“ — Og hermed hilse vi ham: Manden med den ædle Karakter, Manden med det varme Hjerte, Manden, hvis Tanke er Videnskabens Fremme og Fædrelandets Hæder.,

Derefter gav Dr. fil. *O. Dickson* en Udsigt over

Planen til den Expedition til Grønland, som skal afgaa i Majmaaned under Nordenskiolds Ledelse. Endelig meddelte Løjtnant *Lawitsen* en Del nye Oplysninger om Jens Munk.

I det sjette Møde skildrede Kapt. *Hoffmeyer* Atlanterhavets Indflydelse paa Europas Klima.

De norske Nordhavs-Expeditioner 1876—1878,

en Anmeldelse af **Ed. Erslev.**

(Hermed Tavle I og II).

I. *Chem.* 1. Om Luften i Søvandet. — 2. Om Kulsyren i Søvandet. — 3. Om Saltholdigheden af Vandet i det norske Nordhav. Af *Hercules Tornøe*. Med 3 Træsnit og 3 Karter, — 1880.

II. *Zoologi.* Fiske, ved *Robert Collett*. Med 5 Plancher, 3 Træsnit og 1 Kart. — 1880.

III. *Zoologi.* Gephyrea. Ved *D. C. Danielssen* og *Johan Koren*. Med 6 Plancher og 1 Kart. — 1881.

IV. 1. Historisk Beretning med 1 Kart. — Apparaterne og deres Brug. Af *C. Wille*. Med 1 Titelbillede og 21 Træsnit. — 1882.

V. 1. Astronomiske Observationer af *H. Mohn*. — 2. Magnetiske Observationer. Af *C. Wille*. — 3. Geografi og Naturhistorie. Af *H. Mohn*. Med 6 farvetrykte Billeder, 13 Træsnit og 2 Karter af *H. Mohn*. — 1882.

Saa stor en Række af Beretninger og Afhandlinger foreligger der allerede, som en Del af Udslaget fra de norske Nordhavs-Expeditioner 1876—1878. Disse fem Hæfter i Folio indeholde en saadan Sum af de ypperligste Iagttagelser, at selv om intet mere skulde blive offentliggjort, vilde dette kostelige Udbytte være et tilstrækkeligt Vederlag for de 250,000, Kr. som det norske Storting efterhaanden har voteret til Undersøgelsen af det aabne Hav uden for Landets Kyster. Men der kan ventes endnu større Udbytte for Videnskaben, saa snart det rige Æmne bliver oparbejdet, som den fremragende Zoolog, Professor *G. O. Sars*, der ledsagede Expeditionerne i alle tre Aar, har indsamlet. I de foreliggende fem Hæfter er der imidlertid tilstrækkeligt Æmne til at give en Udsigt over en Del af Udbyttet, og vi gaa saa meget hellere til en saadan Redegjørelse, som alle de foreliggende Arbejder ere af første Slags i og for sig og som den norske Stat med aaben Haand har gjort alt muligt for, at de kunne foreligge i en Udstyrelse, der gjør Landet Ære og tillige aabner den videnskabelige og

dannede Verden let Adgang til at drage Nytte af Expeditionernes Udbytte. Man finder nemlig i disse Hæfter en fortrinlig typografisk Udstyrelse, smukke Træsnit, mesterlige, farvetrykte Billeder, der ere tegnede af en Kunstner, og desuden ved Siden af den norske Text en nøjagtig Gjengivelse af den i det engelske Sprog. Det lille Folk, med den rette og høje Kjærlighed for sit Land, byder paa en i alle Retninger værdig Maade hele Verden til Gjæst hos sig.

I det vi give en Udsigt over nogle af de oven for nævnte Hæfter, er det rettest at begynde med det fjerde, fordi det indeholder den historiske Beretning om Expeditionen. Til samme Tid vil det da her falde naturligt at gjengive nogle af Professor *H. Mohns* geografiske Beskrivelser om de besøgte Øer og deres Naturforhold. Den 19de Marts 1874 indsendte *H. Mohn* og *G. O. Sars* til den kgl. norske Regerings Departement for det Indre en Forestilling, hvor der udvikledes, at Andragerne ved deres Studium af Norges Naturforhold vare komne til den Overtydning, at Forklaringen og Opfattelsen af disse væsentlig maatte søges i det Havs Forhold, der omsluttes af Norge, Færøerne, Island, Jan Mayen og Spitzbergen, og det var da især det aabne Hav, man ønskede gransket. De paaviste, at intet Folk var nærmere til at undersøge dette Hav end netop Nordmændene, fordi det indeslutter Ophavet til Norges Tilværelse som Stat. Det hedder i den meget udførlige Indstilling: „En videnskabelig Undersøgelse af Havet uden for Norges Vestkyst er en Opgave, som fra norsk Side visselig skulde kunne udføres med samme Held som de britiske Expeditioner af samme Art. Den maa gaa ud paa at undersøge Havets Dybde, dets Temperatur, dets Vands kemiske Sammensætning og Gasindhold, dets Strømninger saa vel i Over-